

Глава първа

Сам Силвър дотича по главната улица на Бекуотър Бей и влетя през вратата на ресторантчето за риба и картофки на родителите си.

– Прибрах се! – извика той, като профуча покрай майка си и се втурна по стълбите към апартамента им на първия етаж. Беше твърде зает, за да се спре да говори с нея. Имаше мисия. В училище имаше дълъг ден с много правопис и математика и си беше обещал вълнуващо пиратско приключение, с което да си почине.

Приятелите му четяха за пиратски приключения или играеха на пиратски компютърни игри, но Сам имаше невероятна тайна. Беше намерил вълшебна монета, която го отвеждаше при екипажа на капитан Блейд на борда на „Морски вълк“ – пиратски кораб отпреди триста години. А най-хубавото беше, че докато търсеше съкровища и водеше морски битки през 1706 година, в настоящето не минаваше дори секунда и никой не го търсеше!

Тъй като майка му със сигурност щеше да забележи, ако униформата му за училище бъде прокъсана от снаряжи или нагрязана от акули, при пътешествията си във времето Сам винаги носеше стара тениска и дънки. Той отвори чекмеджето, за да ги извади, и замръзна на място. Обикновено бяха смачкани в дъното зад чорапите. Сега обаче лежаха прилежно сгънати най-отгоре. И по-лошо: бяха изпраны и изгладени!

Обзе го ужасно чувство. Не стига че трябваше да се появи с чисти грехи на пиратски кораб, но изведнъж си спомни, че вълшебният дублон беше в джоба на дънките му. Беше извадил монетата от бутилката на рафта предишната вечер, за да си устрои пиратско приключение,

но в този момент на вратата се появи майка му. Той бързо я пхна в джоба на гънките, където би трябвало да е и сега. Или поне така се надяваше. Ами ако беше изпаднала в пералнята или се беше изгубила завинаги в канализацията?

Сам трескаво прерови джобовете, обърна гънките наопаки и ги изтърси. Нищо! Повече никога нямаше да види карибските си приятели!

Изведнъж се сети за малкото джобче под колана. Пхна два пръста в него, но и то беше празно. Пералнята беше глътнала скъпоценната му монета! Чакай малко... ами онзи път, когато беше забравил един футболен медал между грехите си? Майка му го беше открила в гуменото уплътнение на

вратичката. Може би там беше и дублонът! Сам се втурна към кухнята и едва не се блъсна в някакъв мъж с работен гащеризон, който разглобяваше пералнята.

Лицето му посърна.

– Изглежда зле, нали? – весело каза майсторът. – Тръбата се е запушила.

Нещо е попаднало в нея.

– Какво е? – попита Сам.

– Не съм сигурен. Трудно е да се каже с толкова боклуци вътре. – И той бръкна с една тел вътре в тръбата.

Сам притаи дъх. Мъжът

извади една тонка мръсотия и порови в нея.

– Намерих го! – каза той накрая и вдигна с пръсти мръсно метално кръгче. – Монета... макар и странна. –

И понечи да я избърше с парцала.

– Не! – извика Сам, уплашен мъжът да не се пренесе в 1706 година. – Моя е! – добави той бързо. – Благодаря, ще си я взема.

Момчето се върна тичешком в стаята си. Трябваше да разбере дали златният му дублон още работи. Не беше предвиден за

пране! Магическите му сили може би се бяха отмили. Сам навлече отвратително чистите си дънки и тениска. После плю върху монетата и я потри.

Веднага го засмука тъмен, въртящ се тунел.

Глупаво беше да си мисли, че пералнята може да развали магията. Монетата имаше нужда само от малко Силвърова плонка и избърсване.

– Идвам, „Морски вълк“! – извика момчето.

След миг се намери проснат на пода на малка стаичка, заобиколен от гървени бъчви и скатани въжета. Страхотно! Беше отново в трюма на „Морски вълк“. Докато корабът се люлееше под краката му, Сам сложи елека, кърпата и колана си и взе далекогледа.

Приятелката му Чарли винаги ги оставяше там да го чакат. Тя беше единственият член на екипажа, който знаеше, че той идва от двайсет и първи век. Другите си мислеха, че всеки път, когато изчезва, момчето се връща у дома да помогне на бедната си овдовяла майка в стопанството. Никой не намираще това за странно, понеже пиратите обичат майките си повече от всичко на света.

Сам прибра монетата на сигурно място в джоба и изтича нагоре към палубата, взимайки по три стъпала наведнъж.

Пиратите бяха заети да сплитат въжета,

да поправят платна и да се катерят по такелажа. Пееха весела моряшка песничка, докато работеха под палецото карибско слънце. Сам видях, че Чарли помага на боцмана, Нег, да поправи една счупена част от перилата на десния борг. Нег замахваше с чука си в ритъм с песента и пригласяше на хора с гърмящия си глас.

Капитан Блейд стоеше наблизко и се взираше в някаква карта, като погръпваше замислено плитките в брадата си.

– Курс на юг! – заповяда той. – Обзалагам се, че френските галеони* ще минат оттук.

– Да! – отговори един мъж с брадясало лице и гървен крак. Той се обърна към

* галеон – голям военен кораб, появил се през XIV век

кормилото и го завъртя. – Да не се казвам Хари Хоп, ако при този вятър не ги срещнем още преди плагне!

„Отлично! – помисли си Сам. – Връщам се тъкмо навреме за лов на съкровища.“

– Гротът* е добре, капитане – чу се вик отгоре и Фернандо се спусна по мачтата. Ръцете и краката му се движеха толкова бързо, че човек не можеше да ги проследи с поглед. – Искате ли сега да застана в наблюдателницата?

– Няма нужда! – извика Сам, като изтича в средата на палубата. – Аз съм тук и съм готов да се явя на служба в гарвановото гнездо!

Фернандо възкликна изненадано и тупна силно Сам по гърба, ухилен до уши, че вижда приятеля си.

– Сам Силвър! – поздрави го капитанът. – В името на колесницата на Юпитер, как се озова тук, на един ден плаване от най-близката суша? Не може да си плувал толкова далеч!

Сам толкова се вълнуваше всеки път, когато се връщаше на борда на „Морски вълк“, че никога не се сещаше да си измисли обяснение как е стигнал дотам. Ако кажеше, че се е пръкнал от триста години

* грот – главното платно на кораба

напред в бъдещето, всички щяха да помислят, че си е изгубил ума.

– Сигурно се е качил в Тортуга, когато спряхме за провизии – притече се на помощ Чарли.

– Точно така – потвърди признателно Сам.

– Не сме те видели – намръщи се Хари Хоп.

– Защото... – подзе Сам.

– Защото е заснал в трюма – обади се пак Чарли. – Хъркаше като глиган. Странно, че не сте го чули!

– Бях изтощен – добави Сам. – Мама ме накара да изчистя на прасетата и да издоя козите, преди да тръгна.

– Какъв предан син! – възхити се Хари.

– Горката ти майка – рече Нед, боцманът, и избърса една сълиза. – Сама да се оправя с цялата ферма!

– Е, много съм ѝ благодарен, че те е пустила – каза капитан Блейд. – Качвай се в

гарвановото гнездо, момче! Оглеждай се зорко за френски кораби, натоварени със съкровища!

Нямаше нужда да му се повтаря.

– Да, капитане! – извика Сам щастливо.

